

بررسی نقش بلند مرتبه سازی در توسعه پایدار مناطق فرسوده شهر تهران

مهدیس رحیمی¹، * مرتضی خیاط پور نجیب²

1- دانشجوی کارشناسی ارشد معماری، گروه معماری، واحد شاهرود، دانشگاه آزاد اسلامی، شاهرود، ایران (m_rahimi_9030@yahoo.com)

2- دانشجوی کارشناسی ارشد طراحی شهری، گروه شهرسازی، واحد زنجان، دانشگاه آزاد اسلامی، زنجان، ایران (khayatpour@yahoo.com)

چکیده

همچنان که بلند مرتبه سازی به علت رشد زیاد شهرنشینی در ایران و عوامل متعدد دیگر از جمله تورم، جلوگیری از گسترش افقی شهرها به عنوان یکی از راه حل های معضلات و نیازهای شهرنشینی تبدیل شده است، به دلیل داشتن امتیازاتی از قبیل استفاده ی بیشتر و مناسب تر از سطح زمین در شهرها، تأمین فضای باز و محیط زیست بهتر و عوامل موثر دیگر، راهکاری مناسب در جهت توسعه ی پایدار مناطق فرسوده شهر نیز به شمار می آید. تحقیق حاضر پس از تبیین مفهوم توسعه پایدار، تعریف و طبقه بندی ساختمان بلند و بیان روند تاریخی شکلگیری بناهای بلند به بررسی و نقد دیدگاه های مختلف ارایه شده، تشریح مشکلات، ضرورت ها، شرایط ساخت، اهداف و ضوابط طراحی در ارتباط با ساختمان های بلند می پردازد و همچنین بررسی تاثیرات بلند مرتبه سازی در مناطق متراکم و فرسوده شهر تهران را مورد مطالعه قرار داده و در نهایت این تحقیق با استفاده از روش های تحلیلی- توصیفی و استفاده از اسناد کتبخانه ای، برداشت های میدانی، پارامترهای تاثیرگذار در بلند مرتبه سازی مطلوب در مناطق فرسوده شهر تهران را مورد بررسی قرار داده است.

واژه های کلیدی: بلندمرتبه سازی، توسعه پایدار، بافت فرسوده

1- مقدمه